

άστρακάσβεστο τό, Κρήτ. (Ἀνώγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άστράκι* καὶ *άσβέστης*.

Μίγμα θραυσμάτων κεράμου καὶ άσβέστου. Συνών. *άστρακιά* 1β.

άστρακερός επίθ. Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 10.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άστράκι* καὶ τῆς καταλ. -ερός.

Πλήρης άστράκων, πετρώδης: Ποίημ.

Καὶ τὰ στενὰ τ' άστρακερὰ τῆς Ἀβυδὸς διαβαίνουν.

άστράκι τό, (I) άστράκι Ἀντικύθ. Κρήτ. *άστράκιν* Λυκ. (Λιβύσσ.) *άστράκι* Κρήτ. (Μεραμβ.) Κύθηρ. Κύθιν. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Χίος — Λεξ. Βλαστ. 317 *άστράτσι* Κύθιν. *άστράχι* Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 317 Πρω. ἴστράκι Θράκ. Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) ἴστράτσε Καλαβρ. (Μπόβ.) ἴστράκ Καππ. (Ἀνακ. Φερτ.) ἴστράκ Καππ. (Φερτ.)

Ἐκ τοῦ άρχ. οὐσ. *άστράκιον*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Κέραμος, κεραμίδιον Λυκ. (Λιβύσσ.) 2) Θραῦσμα κεράμου, ιδίως πηλίνου αγγείου κττ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ.) Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.) Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) β) Κόνις κοπανισμένων κεράμων ριπτομένη ἐντὸς τοῦ σίτου πρὸς πρόληψιν τῆς ἀναπτύξεως ζωϋφίων καὶ ἀποχωριζομένη αὐτοῦ κατὰ τὸ κοσκίνισμα Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) γ) Μίγμα ἐκ τετριμμένων κεράμων μετ' άσβεστοκονίας Ἀντικύθ. Κύθιν. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ.: Φρ. μεταφ. Ἔγινε άστράκι (κατεστράφη, ἐχάθη) Λακων. Μάν. Ἀστράκι νὰ γενῇ! (συνών. φρ. τσιμέντο νὰ γίνῃ! Ἀρά) Λακων. δ) Ἀσβεστοκονίαμα Λεξ. Πρω. Συνών. σουβάς. 3) Ὁ ἐκ πορσελάνης ἀπομονωτῆρ τῶν στύλων τοῦ τηλεγραφικοῦ σύρματος Πελοπν. (Λακων.) Πβ. Σομ. *άστράκι* = smalto. 4) Σκληρὸν χῶμα ἐν γένει Χίος.

5) Πέτρα λευκὴ καὶ σκληρὰ Πελοπν. (Μάν.) 6) Τεμάχιον μυλόπετρας Πελοπν. (Λακων.)

Πβ. *άστρακιά*, *άστράχα*.

άστράκι τό, (II) σύνηθ. *άστράχ* βόρ. ιδιόμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *άστρο*.

1) Μικρὸν άστρον σύνηθ.: Μέσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα φάνηκε ἐν' άστράκι. Νύχτα σκοτεινὴ δίχως νὰ λάμπῃ κανένα άστράκι σύνηθ. || Ἀσμ.

Κεῖνο τ' άστράκι τὸ λαμπρὸ ποῦ πάει κοντὰ τῇ δούλειᾳ

κεῖνο μοῦ φέγγει κ' ἔρχομαι, Δεσπούλλα, 'ς τὴν ἀνλὴ σου Πελοπν. (Τρίπ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. *άστερούδι*. 2) Τὸ κοσμητικὸν φυτὸν άστήρ ὁ Σινικός (aster chinensis) τοῦ γένους τοῦ άστέρος (aster) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) Θράκ. (Κασταν.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *άγιδημητριάτικος* 2. 3) Ζυμαρικὸν κατ' άστρόμορφα τμημάτια σύνηθ. Συνών. *άστρουλλάκι*. 4) Εἶδος χαρταετοῦ Ἀθῆν. Συνών. *άστέρι* 7. [**]

άστρακιά ἡ, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἴων. (Κρήν.) Κάρπ. Μῆλ. Μύκ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σάμ. Σύμ. Χίος (Νένητ. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. *άστρατιά* Κυδων. Λέσβ. *άστρατσά* Κυδων. Λέσβ. Μύκ. *άστρακά* Χίος (Νένητ.) *άστραχιά* Μακεδ. (Γκιουβ. Καστορ.) — Λεξ. Βλαστ. *άστραδὰ* Χίος (Μεστ.) *άστρουχιά* Μακεδ. (Σιάτ.) *άστριχιά* Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ. κ.ά.) Μακεδ. (Γρεβ. Καταφύγ. Σέρρ. κ.ά.) *άστριχιά* Μακεδ. (Βελβ.) ἴστρακιά Λυκ. (Λιβύσσ.) ἴστρατσά Χίος (Μεστ. Πυργ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άστράκα*, δι' ὃ ιδ. *άστράχα*, καὶ τῆς καταλ. -ιά. Ὁ G Meyer Neugr. Stud. 2, 14 ἐσφαλμένως χωρίζει ἀπὸ τοῦ *άστρακιά* τοὺς τύπους *άστραχιά*,

άστρουχιά καὶ *άστρεχιά* ὡς προελθόντας ἐκ τοῦ άρχ. Σλαβ. *strela*.

1) Μικρὰ τεμάχια κεράμων ἐξ ὧν κατασκευάζεται κοινία πρὸς ἐπάλειψιν δεξαμενῆς ἢ ὑδραγωγείου Ρόδ. β) Μίγμα ἐκ συντριμμάτων κεράμου καὶ άσβέστου Ἀθῆν. (παλαιότ.) Κάρπ. Σύμ. Χίος. Συνών. *άστρακάσβεστο*.

2) Ἐμπλαστρον ἐξ άσβέστου διὰ τοῦ ὁποίου συγκολλοῦν τὰ ραγισμένα αγγεῖα Λυκ. (Λιβύσσ.) 3) Τὸ δάπεδον τῶν στεγῶν κατασκευαζόμενον ἐκ μίγματος άσβέστου, χαλικίων καὶ εἰδικοῦ χώματος τὸ ὁποῖον καλεῖται *άστρακόχωμα* Χίος (Μεστ. Νένητ. Πυργ.) — Λεξ. Βλαστ. 4) Γῆ δυσκατέργαστος Κάρπ. 5) Στέγη, δῶμα οἰκίας συνήθως ἐκ κόνεως κεράμων καὶ άσβέστου ἢ καὶ ἐκ κεράμων κατασκευαζομένη Ἴων. (Κρήν.) Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Μῆλ. Μύκ. Σάμ. Χίος: Ἀπλώνου ροῦχα 'ς τ'ν άστρατσά Κυδων. || Φρ. Ἀστρακιάν τὴν ἔκαμεν (ἐνν. τὴν κοιλίαν του, ἔφαγεν ὑπερμέτρως. Συνών. φρ. τὴν ἔκαμε δῶμα-ταράτσα) Χίος || Παροιμ. Βάλε 'ς τὴν άστρακιάν φλουριά νὰ κάμῃς τοὺς ἀγγέλους κλέφτες (ὅτι ὁ πειρασμὸς τοῦ χρυσοῦ δύναται νὰ ἐπηρεάξῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀγγέλους) Χίος. 6) Τὸ γεῖσον τῆς στέγης ὁπόθεν ρεεῖ τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ. κ.ά.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ. Καστορ. Σέρρ. Σιάτ.) Μύκ. Πελοπν. (Λακων.) Χίος: Στάθ'καμι κάτ' ἀπ' τ'ν άστριχιά ὅσου π' πέρασι ἢ βρουχῇ Σουφλ. || Φρ. Ἀστρακιά καὶ νεροχύτης τ' ἀφτιά σου (ἐπὶ τῶν μὴ προσεχόντων εἰς τὰ λεγόμενα, ἀλλ' ἀνεχομένων νὰ εἰσέρχωνται καὶ νὰ ἐξέρχωνται ταῦτα διὰ τῶν ὧτων των ὅπως τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς ἀπὸ τῆς ὑδρορροῆς τῆς στέγης ἐξέρχεται διὰ τοῦ νεροχύτου) Χίος Ἀπ' τό 'να άστρατσά τσ' ἀπ' τ' ἄλλο κανάλος (τό 'να ἐνν. ἀφτί. Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μύκ. Γιννῆθ'κιν ἀπκάτ' ἀπ' ν' άστρουχιά (ἐπὶ τοῦ ἐν σκληραγωγίᾳ ἀνατραφέντος) Σιάτ. || Ἀσμ.

Ἔχου μὴλὰ 'ς τὴν πόρτα μου κι άσ-μὰ 'ς τὴν άστριχιά μου (άσ-μὰς = κληματαρεὰ) Θράκ.

Τό 'να μ' ἀφτί κάμν' άστρακιά καὶ τ' ἄλλο μου κανάλι, νὰ μοῦ τὰ λένε ἀφ' τῇ μιά, νὰ βγαίνουν ἀφ' τὴν ἄλλη Χίος. β) Πληθ. *άστρουχέες*, αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς αἱ ἀποστάζουσαι ἀπὸ τὸ γεῖσον τῆς στέγης Μακεδ. (Σιάτ.)

7) Καλύβη πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς βροχῆς Σάμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστρακιά Κάρπ. Ἀστρακίες Ρόδ.

Πβ. *άστράκι* I, *άστράχα*.

άστρακιάρις ὁ, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άστρακιά* καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ἀστρακάρης I, ὁ ιδ.

άστρακιώνω άμάρτ. ἴστρακιώνω Σαλαμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άστρακιά*.

Ἀστρακώνω A 2, ὁ ιδ.: Ἐστράχισσε τ' ἀμπέλι.

άστρακόχωμα τό, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άστρακιά* καὶ *χῶμα*.

Χῶμα ἐξ οὗ κατασκευάζεται ἡ *άστρακιά*.

άστράκωμα τό, Λεξ. Αἰν. *άστράχωμα* Πελοπν. *άστράχουμα* Ἡπ. (Κούρεντ.) *άστρέχουμα* Ἡπ. (Κούρεντ.) ἴστράκωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *άστρακώνω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐπίχρσις δαπέδου ἢ δώματος οἰκίας μετ' μίγμα ἐκ θραυσμάτων κεράμων καὶ άσβέστου Κύπρ. Πελοπν. — Λεξ. Αἰν. Συνών. *ταράτσωμα*. 2) Σκλήρυνσις τῆς ἐπιφανείας τῶν σπαρέντων ἀγρῶν ἢ ἐπερχομένη μετὰ τὸ στέγνωμα τοῦ ἐκ τῶν βροχῶν λιμνάζοντος ὕδατος Κύπρ. 3) Γεῖσον στέγης Ἡπ. (Κούρεντ.)

